

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Soňou Vozábalovou v právní věci
žalobce: J. M., nar. XXXXX, XXXXX, IČ XXXXX, proti žalovanému: P. T., nar. XXXXX, XXXXX, IČ XXXXX, zastoupen Mgr. Tomášem Zárázem, advokátem se sídlem 301 00 Plzeň, U Radbuzy 4, o zaplacení částky 203.957,- Kč,

t a k t o :

I. Žaloba o zaplacení částky 203.957,- Kč se zamítá.

II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému k rukám zástupce žalovaného Mgr. Tomáše Záráze, advokáta, na náhradě nákladů řízení částku 34.267,20 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podanou u Okresního soudu v Rokycanech dne 3.4.2012 (ve znění jejího upřesnění doručeného zdejšímu soudu dne 18.4.2014) domáhal po žalovaném zaplacení částky 203.957,- Kč. Žalobu odůvodnil tím, že žalobce uzavřel s žalovaným dne 4.2.2012 Dohodu o rozpuštění sdružení a vzájemném majetkovém vypořádání, na základě které převzal žalobce částku 100.000,- Kč. Podkladem pro výpočet vypořádacího podílu sestavil žalovaný a jde o doklad s názvem STAV k 31.12.2010. Dle žalobce však mělo při výpočtu vypořádacího podílu k účetní chybě, když z celkové hodnoty aktiv nejsou odečtena pasiva, jež činila 497.195,- Kč a tím došlo ke zkreslení částky k rozdělení podílů. Žalobce proto dne 8.3.2012 vyzval žalovaného k zaplacení částky 203.957,- Kč, jako doplatku z nesprávně vypočítaného vypořádacího podílu. Žalovaný na výzvu reagoval přípisem ze dne 20.3.2012, kde se však

nezabýval tím, že došlo k uvedené účetní chybě. V rámci skutkových tvrzení žalobce dále uváděl některé okolnosti v souvislosti se vznikem sdružení a jeho trvání, resp. fungováním sdružení. Žalobce mimo jiné uvedl, že dne 1.1.1993 vstoupil do sdružení Insema s žalobcem, p. R. a p. B.. Při vstupu do sdružení žalobcem investoval veškeré úspory, zakoupil vůz Škoda 125 v ceně 75.000,- Kč, kontejner za 18.400,- Kč a předal panu T. 15.000,- Kč na počítač a další výdaje. Následně pan R. odešel ze sdružení ze zdravotních důvodů. Dle tvrzení žalovaného mělo dojít k vyrovnání s p. R., žalovaný však neřekl, jakým způsobem. Později odešel ze sdružení i p. B., který údajně dostal 160.000,- Kč. Žalobce dále poukazoval na skutečnost, že si musel platit sociální a zdravotní pojištění, dále platit daně. Dne 31.12.2010 žalobce ze sdružení odešel a začal pracovat jako zaměstnanec společnosti Osecká zemědělská, a.s. Při odchodu měl žalovaný vydat žalobci vadný 30 l zásobník na dusík. Žalovaný měl provést sám inventuru, měly mu zůstat 2 zásobníky na dusík 30l, 3 kontejnery na semeno, ultrazvuk, počítač a vybavení kanceláře. Žalovaný vypořádání majetku zbytečně protahoval, sliboval ho do konce roku 2011. Žalovaný se žalobci ozval až na základě dopisu žalobce ze dne 23.1.2012. Dne 4.2.2012 žalovaný žalobci asi v 9.15 hod. zavolal s tím, že se chce sejít ve 13 hod. v restauraci Hradčany. Zde předal žalovaný žalobci částku 100.000,- Kč tím, že žalobci na vypořádání dává více, než by měl dostat. Dne 11.2.2012 si žalobce uzavřenou dohodu a vypočtení pozorně přečetl a zjistil, že žalovaný provedl špatně výpočet a uhradit žalobci částku o 203.957,- Kč nižší.

Vrchní soud v Praze usnesením č.j. Ncp 1796/2012-11 ze dne 1.3.2013, jež nabylo právní moci dne 28.3.2013 rozhodl tak, že k projednání a rozhodnutí věci jsou v prvním stupni příslušné krajské soudy, přičemž po právní moc tohoto usnesení byla věc postoupena k dalšímu řízení zdejšímu soudu.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil v rámci podání doručeného zdejšímu soudu dne 26.5.2014. Žalovaný jednak považuje za nesporné, že s žalobcem společně podnikal na základě smlouvy o sdružení uzavřené dne 15.12.1992. Žalovaný dále považuje za nesporné, že uvedené sdružení bylo rozpuštěno, a to „Dohodou o rozpuštění sdružení a vzájemném majetkovém vypořádání“ ze dne 4.2.2012. V rámci dohody bylo sjednáno, že na žalovaného přechází veškerý majetek sdružení a žalovaný se zavazuje zaplatit žalobci částku 100.000,- Kč. Uvedenou částku žalovaný žalobci také uhradil. Mezi účastníky došlo k vypořádání majetkových vztahů mezi účastníky na základě platné a účinné dohody. Skutečnost, že se žalobce domnívá, že tato dohoda pro něj nebyla výhodná, není důvodem vzniku bezdůvodného obohacení. Dohoda byla uzavřena mezi podnikateli, v rámci jejich podnikatelské činnosti a není možné jí s ohledem na zásadu „smlouvy se mají dodržovat“ následně zpochybňovat. Nad rámec žalovaný uvedl, že naopak to byl žalobce, který z uzavřené Dohody profitoval. Navíc žalovaný poukázal na skutečnost, že pokud by při výpočtu vypořadacího podílu z celkové hodnoty aktiv byla odečtena pasiva, jak požaduje žalobce, vedlo by toto snížení aktiv naopak ke snížení hodnoty vypořadacího podílu žalobce. Žalovaný se pak blíže nevyjádřil ke skutkovým tvrzením žalobce týkajících se fungování sdružení, kdy toliko uvedl, že jsou to převážně polopravdy či nepravdy, které s ohledem na předmět řízení nepovažuje za právně relevantní. Žalovaný tak navrhoval, nechť soud žalobu zamítne jako nedůvodnou a žalovanému přizná právo na náhradu nákladů řízení.

Podáními doručenými zdejšímu soudu dne 19.6.2014 a dne 10.3.2015 pak žalobce ještě doplnil další skutková tvrzení, pokud šlo jednak o důvody, proč podle žalobce není provedené vyúčtování v rámci dohody o vypořádání správné a dále pokud šlo o další tvrzení, jak podle žalobce mělo v minulosti fungovat sdružení účastníků.

Zdejší soud nařídil k projednání věci ústní jednání na den 25.9.2012. Co uváděl při ústním jednání (soud se pokusil o smírné vyřešení sporu). Na úvod ústního jednání se soud

pokusil o smírné vyřešení sporu, v rámci kterého soud sdělil i výsledek přípravy jednání. Pokus soudu o vyřešení sporu smírnou cestou však zůstal bezúspěšný (zástupce žalovaného uváděl, že za situace, že by žalobce vzal žalobu zpět, tak by případně zástupce žalovaného projednal se žalovaným částečné vzdání se náhrady nákladů řízení; žalobce na podané žalobě trval).

Při ústním jednání žalobce doplnil skutková tvrzení tak, že pokud uváděl, že zakoupil Škodu 125 a kontejner, tak ty zakoupil ještě předtím, než vstoupil do sdružení. že zmiňovaný automobil Škoda 125 v mezidobí, kdy ho v rámci sdružení užíval, již dosloužil s tím, že měl najeto přes 500.000 km. Pokud jde o předmětný kontejner, tak ten má žalobce stále, jedná se však o starý kontejner, který tedy ještě slouží, ale je z r. 1992. K dotazu soudu, proč žalobce tehdy podepsal předmětnou smlouvu, resp. dohodu o rozpuštění sdružení a vzájemném majetkovém vypořádání, žalobce uvedl, že žalovaný tehdy slíbil, že se s ním vypořádá do konce r. 2011. Žalovaný se mu však neozval, a proto mu žalobce posílal výzvu k tomu, aby se s ním vypořádal. Tehdy byla sobota, pravděpodobně u žalobce probíhala nějaká oslava s tím, že v 9:00 hod. mu žalovaný zavolal a žalobce mu sdělil, že se tedy setkají v restauraci a on že tam na něj počká. Žalobce dále uvedl, že tehdy předmětnou dohodu nečetl, žalovaný přinesl 100.000,- Kč, že to je právě na předmětné vypořádání s tím, že dává žalobci větší částku, neboť na něho vychází částka asi 98.000,- Kč s tím, že žalovaný za žalobce bude hradit ještě nějaké daně. To, že předmětný výpočet, který provedl žalovaný, je špatný, zjistil žalobce až potom. Žalobce dále uvedl, že žalovanému zbyl počítač, kontejner, ultrazvuk a žalobci nezbylo nic. Žalobci tehdy, když zakládali sdružení, shořela chalupa na Šumavě a dostal z pojišťovny částku 93.000,- Kč, kterou do sdružení vložil. Když tehdy žalovaný přinesl na schůzku předmětnou dohodu a 100.000,- Kč, tak žalobce řekl, že tedy dobrý a že tu smlouvu podepíše, ale nevěděl, že je to špatně spočítané. Žalobce dále uvedl, že žalovaný si v průběhu doby kupoval nové auto, nechal si postavit dvojgaráž, apod. Žalobce poukazuje na to, že má vyměřený důchod v takové výši, že se mu všichni smějí, když má vyměřený důchod po valorizacích ve výši 10.000,- Kč, přičemž jeho vrstevníci mají důchod 14.000,- Kč, aniž by pracovali o sobotách a nedělích, tak jak pracoval žalobce.

Po provedeném dokazování má soud za prokázaný následující skutkový stav. Žalobce je od 30.12.1992 fyzickou osobou podnikající dle jiných zákonů než živnostenského a zákona o zemědělství nezapsaná v obchodním rejstříku, a to s klasifikací ekonomických činností – veterinární činnosti (prokázáno výpisem z Registru ekonomických subjektů ČSÚ v ARES týkajícím se žalobce). Žalovaný je od 16.9.1992 fyzickou osobou podnikající dle jiných zákonů než živnostenského a zákona o zemědělství nezapsaná v obchodním rejstříku, a to s klasifikací ekonomických činností – veterinární činnosti (prokázáno výpisem z Registru ekonomických subjektů ČSÚ v ARES týkajícím se žalovaného).

Ze shodných tvrzení účastníků má soud dále za prokázané, že dne 15.12.1992 došlo k založení sdružení Insema, přičemž ke dni 31.12.2010 mělo sdružení pouze 2 členy, a to žalobce a žalovaného (prokázáno shodnými tvrzeními účastníků, která vzal soud za svá, a to v souladu s ust. § 120 odst. 3 o.s.ř.).

Soud má dále za prokázané, že žalobce výzvu ze dne 23.1.2012 vyzýval žalovaného k majetkovému vypořádání mezi žalobcem a žalovaným, které měl žalovaný přislíbit do 31.12.2011. Žalobce žádal žalovaného o písemné vyjádření nejpozději do 10.2.2012. (prokázáno přípisem ze dne 23.1.2012).

Dne 4.2.2012 byla mezi žalobcem a žalovaným uzavřena Dohoda o rozpouštění sdružení a vzájemném majetkovém vypořádání, dále jen „Dohoda o rozpuštění a vypořádání sdružení“ (prokázáno uvedenou Dohodou o rozpuštění a vypořádání sdružení a také shodnými

tvrzeními účastníků, která vzal soud za svá). V rámci této dohody žalobce a žalovaný odkázali na uzavření Smlouvy o sdružení dle ust. § 829 a násl. zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, v platném znění, a to dne 15.12.1992, na základě které bylo založeno sdružení INSEMA, a to za účelem společné realizace služeb inseminace a další činnosti s ní související. V rámci Dohody o rozpuštění a vypořádání sdružení účastníci prohlásili, že se výslovně dohodli na ukončení smlouvy o sdružení, tj. rozpouštění sdružení s účinností ke dni 31.12.2010 a na vzájemném majetkovém vypořádání. Majetkem sdružení jsou peněžní vklady jednotlivých účastníků a majetek získaný při výkonu společné činnosti s tím, že majetek sdružení je ve spoluvlastnictví obou účastníků a dle smlouvy o sdružení jsou jejich podíly na majetku stejné, přičemž ze závazků vůči třetím osobám jsou účastníci zavázáni solidárně. Žalovaný dle Dohody o rozpuštění a vypořádání sdružení zajistil provedení inventury inseminačních dávek a zařízení kanceláře a vyhotovení účetní uzávěrky, a to ke dni skončení společného podnikání, tj. rozpouštění sdružení. Žalobce a žalovaný se zároveň dohodli na majetkovém pořádku a rozdělení majetku sdružení, včetně závazků zjištěných na základě inventury a účetní závěrky tak, že do výlučného vlastnictví žalovaného přechází veškerý majetek sdružený, tj. veškerý movitý majetek (zejména inseminační dávky a zařízení kanceláře), finanční hotovost v pokladně, prostředky na běžném účtu vedený u Komerční banky v Rokycanech a veškeré pohledávky sdružení. Žalovaný zároveň přebírá veškeré závazky, které vyplynou z uvedené účetní závěrky. Dohodou o rozpuštění a vypořádání sdružení se žalovaný zavázal uhradit žalobci částku 100.000,- Kč, a to do 31.12.2012. Částka 100.000,- Kč má být rovna účetní hodnotě podílu žalobce na movitých věcech a výši finanční hotovosti, která na žalovaného přejdou dle této dohody, sníženou o účetní hodnotu závazků, které žalovaný dle této dohody převzal. V rámci dohody žalobce a žalovaný výslovně prohlásili, že tímto majetkovým vypořádáním po rozpouštění, tj. zániku sdružení bude mezi nimi vypořádán veškerý majetek, vzájemná práva a pohledávky vzniklé ze společné činnosti ve sdružení a hodnot poskytnutých k účelu sdružení, které jsou jim známy (vše prokázáno uvedenou Dohodou o rozpuštění a vypořádání sdružení). Ze shodných tvrzení účastníků, která vzal soud za svá, má soud také za prokázané, že dne 4.2.2012 žalovaný žalobci v souvislosti s vypořádáním sdružení uhradil částku 100.000,- Kč.

Z listiny nazvané STAV K 31.12.2010 má soud dále za prokázané, že žalovaný dospěl k částce 100.000,- Kč, jež byla uvedena v dohodě, na základě stavu v pokladně 8.709,- Kč, zůstatku na účtu ve výši 126.847,- Kč, stavu zásob ve výši 167.351,- Kč, stavu drobného majetku ve výši 53.318,- Kč a stavu pohledávek ve výši 662.335,- Kč, tedy celkem aktiva ve výši 1.018.560,- Kč, od kterých nebyla odečtena pasiva. Podíl pak vycházel na částku 509.280,- Kč, jež byl navýšen o částku 43.275,- Kč jako nevyplacená pod. odměna 2006 žalobce, tedy na částku 552.555,- Kč. Z této částky byla odečtena částka 292.000,- Kč, jako vklad žalovaného v roce 1997 a 199, dále částka 161.920,- Kč jako nevyplacené pod. odměny žalovaného za rok 2006, 2007, 2008 a 2010). Podíl k výplatě pro žalobce tak byl určen částkou 98.635,- Kč, jež byla zaokrouhlena na částku 100.000,- Kč. V rámci uvedené listiny je pak uvedeno, jaké položky nebyly zahrnuty, a to nevyplacené pod. odměny žalovaného za vyšetřování SND v letech 2007 až 2010 v celkové výši 242.660,- Kč, dále rozdíly v platbách za mobilní telefon ve letech 2005-2009 ve výši 96.829,- Kč, rozdíly v platbách daně z příjmů v letech 1999-2008 ve výši 127.188,- Kč a procentuální podíl daň. příznání za rok 2008 až 2010 (vše prokázáno listinou nazvanou STAV k 31.12.2010). Pro úplnost soud dodává, že s ohledem na skutečnost, že sám žalobce potvrdil, že měl uvedenou listinu k dispozici a bylo mu tak známo, jak žalovaný dospěl k výši vypořádacího podílu, soud neprováděl další dokazování k prokazování správnosti údajů uvedených na této listině, neboť by to bylo nadbytečné. Žalobce a žalovaný v rámci dohody uvedli, že jsou mezi nimi uzavřením dohody vypořádána všechna vzájemná práva a povinnosti, včetně majetku sdružení. Skutečnost, že žalobce až následně, tedy po podpisu dohody dospěl k tomu, že výše vypořádacího podílu

byla nesprávně určena, je pak právně irelevantní, neboť mezi účastníky byla uzavřená platná Dohoda o vypořádání sdružení (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 28 Cdo 3457/2008 – „*Účastníci sdružení mají možnost upravit si vzájemná práva a povinnosti při zániku sdružení a vypořádání jeho majetku smluvně. Při rozpuštění sdružení mají účastníci nárok na vrácení hodnot, poskytnutých k účelu sdružení, a vypořádají se mezi sebou o majetek získaný výkonem společné činnosti sdružení způsobem stanoveným ve smlouvě, jinak rovným dílem. Formu a způsob vypořádání si tak účastníci mohou upravit podle okolností a svých potřeb.*“). Skutečnost, že si žalobce měl dohodu přečíst až následně po jejím podpisu, a to doma, jak tvrdí žalobce, pak nemůže jít k tíži žalovaného, ale k tíži žalobce.

Soud má dále za prokázané, že žalobce výzvou ze dne 8.3.2012 vyzýval žalovaného k úhradě částky 203.957,- Kč, v rámci které uvedl, že nesouhlasí s uzavřenou Dohodou o rozpuštění a vypořádání sdružení, která je dle žalobce chybně vypracovaná v neprospěch žalobce o částku 203.957,- Kč. V rámci této výzvy žalobce uvádí, že nebyla zohledněna Položka závazky, a to ve výši 497.195,- Kč, kterou je nutné odečíst. Dle žalobce tak celkový majetek k vypořádání činí částku 521.365,- Kč, a to z toho ½ činí částku 260.682,- Kč. Následně žalobce připočítává k této částce nevyplacené odměny a dochází k tomu, že jeho podíl by měl činit částku 303.957,- Kč. V rámci tohoto propočtu pak žalobce jiným způsobem, než žalovaný v rámci listiny nazvané STAV K 31.12.2010 nakládá s položkami vklady žalovaného ve výši 292.000,- Kč a nevyplacené odměny žalovaného ve výši 161.920,- Kč (prokázáno výzvou k zaplacení ze dne 8.3.2012 a listinou nazvanou STAV K 31.12.2010). Soud má dále za prokázané, že žalovaný přípisem ze dne 20.3.2012 zaslal žalobci odpověď na jeho výzvu ze dne 8.3.2012 ve které setrvává na platnosti uzavřené Dohody o rozpuštění a vypořádání sdružení (prokázáno odpovědí na výzvu k zaplacení doplatku ze dne 20.3.2012). Pro úplnost opětovně soud dodává, že s ohledem na skutečnost, že žalobce a žalovaný v rámci dohody uvedli, že jsou mezi nimi uzavřením dohody vypořádána všechna vzájemná práva a povinnosti, včetně majetku sdružení, tak soud již neprováděl další dokazování k prokázání toho, zda jsou propočty žalobce v rámci výzvy ze dne 8.3.2012 správné či nikoli (více viz. shora citované rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 28 Cdo 3457/2008).

S ohledem na shora uvedené, soud zamítl návrh žalobce na doplnění dokazování, a to fakturou – daňovým dokladem č. 2010100 na čl. 26, dále přehledy na čl. 27 – 29, účetní závěrkou ke dni 31.12.2010, a dalšími účetními doklady v držení žalovaného, platebním výměrem na pokutu za opožděné tvrzení daně na čl. 42 – 42/2, potvrzením o doplacení půjčky poskytnuté k nákupu přenosného ultrazvukového přístroje na čl. 43, předžalobní upomínkou ze dne 2.3.2007 na čl. 44, rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení o vyměření starobního důchodu na čl. 45, potvrzením České správy sociálního zabezpečení – osobní list důchodového pojištění na čl. 46, čestným prohlášením ze dne 5.3.2015 na čl. 55, čestným prohlášením ze dne 6.3.2015 na čl. 56, přehledy o automobilech na čl. 57 – 63 a vizitkou založenou v přílohové obálce žalobce na čl. 4. Soud provedení těchto důkazů považuje za nadbytečné. Kromě účetní závěrky ke dni 31.12.2010 navrhované důkazy se samotným vypořádáním účastníků ke dni rozpuštění sdružení nesouvisí (tyto důkazy navrhoval provést žalobce k doložení fungování sdružení v minulosti, se kterým neměl být žalobce spokojen, případně toho, jaké jsou příjmy žalobce v současnosti, či jak s prací žalobce byly spokojené jiné osoby). Pokud pak jde o účetní závěrku k 31.12.2010, tak její provedení k důkazu soud také s ohledem na uzavřenou Dohodu o rozpuštění a vypořádání sdružení ze dne 4.2.2012, považuje za nadbytečné, neboť účastníci uzavřeli jako podnikatelé platnou dohodu, kterou musí respektovat. S ohledem na shora uvedené soud další dokazování neprováděl, neboť další dokazování by bylo nadbytečné a v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení.

Dle ust. § 261 odst. 1, písm. c) zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění platném a účinném do 31.12.2013, je podnikatelem podle tohoto zákona mimo jiné osoba, která podniká na základě jiného než živnostenského oprávnění podle zvláštních předpisů.

Dle ust. § 829 odst. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění platném a účinném do 31.12.2013, se několik osob může sdružit, aby se společně přičinily o dosažení sjednaného účelu. Sdružení nemají způsobilost k právům a povinnostem.

Dle ust. § 841 shora uvedeného občanského zákoníku při rozpuštění sdružení mají účastníci nárok na vrácení hodnot, poskytnutých k účelu sdružení a vypořádají se mezi sebou o majetek získaný výkonem společné činnosti sdružení způsobem stanoveným ve smlouvě, jinak rovným dílem.

Dle ust. § 451 odst. 2 shora uvedeného občanského zákoníku bezdůvodným obohacením je majetkový prospěch získaný plněním bez právního důvodu, plněním z neplatného právního úkonu nebo plněním z právního důvodu, který odpadl, jakož i majetkový prospěch získaný z nepoctivých zdrojů. Dle ust. § 454 shora uvedeného občanského zákoníku se bezdůvodně obohatil i ten, za nějž bylo plněno, co po právu měl plnit sám.

V posuzovaném případě soud postupoval podle shora uvedených právních předpisů. Po právním zhodnocení zjištěného stavu věci soud dospěl k závěru, že žalobce a žalovaný společně podnikateli, a to na základě Smlouvy o sdružení uzavřené dne 15.12.1992 dle ust. § 829 a násl. shora uvedeného občanského zákoníku, a to až do 31.12.2010, kdy na základě dohody žalobce a žalovaného došlo k rozpuštění sdružení. Nároky žalobce a žalovaného v souvislosti s rozpuštěním sdružení je nutno posuzovat dle ust. § 841 shora uvedeného občanského zákoníku (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 33 Odo 1019/2012).

Jak žalobce tak žalovaný měli při rozpuštění sdružení nárok na vrácení hodnot poskytnutých k účelu sdružení. Žalobce tvrdil, že před vstupem do sdružení zakoupil vůz Škoda 120 L, který však byl v mezidobí již zlikvidován, neboť byl starý a měl najeto 500 tis. km. Žalobce zároveň uvedl, že zakoupil kontejner, který nadále užívá, i když je starý z roku 1992. Při odchodu měl dle tvrzení žalobce žalovaný žalobci vydat 30l zásobník na dusík. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce obdržel po rozpuštění sdružení hodnoty poskytnuté k účelu sdružení. Pokud pak jde o finanční prostředky, které vložil v tvrzené výši 15.000,- Kč, ty byly vypořádány následně v rámci Dohody o rozpuštění a vypořádání sdružení, kterou žalobce a žalovaný uzavřeli dne 4.2.2012. Soud tuto dohodu považuje za platnou. Uvedenou dohodou se žalobce a žalovaný dohodli na způsobu vypořádání, který je nutné respektovat, když smlouva uzavřená mezi účastníky je pro ně závazná. V rámci této dohody zároveň žalobce a žalovaný výslovně prohlásili, že tímto majetkovým vypořádáním po rozpuštění, tj. zániku sdružení, bude mezi nimi vypořádán veškerý majetek, vzájemná práva a pohledávky vzniklé ze společné činnosti ve sdružení a hodnot poskytnutých k účelu sdružení, které jsou jim známy. Pokud pak žalovaný žalobci dne 4.2.2012 žalobci uhradil částku 100.000,- Kč, splnil tímto svoji povinnost z uzavřené Dohody o rozpuštění a vypořádání sdružení. Mezi účastníky jsou tak vztahy vypořádány a žalobce již nemůže v souvislosti se rozpuštěním a vypořádáním sdružení po žalovaném žádat ničeho dalšího. Pokud pak žalobce tvrdil, že si dohodu a doklad, na základě které žalovaný dospěl k částce 100.000,- Kč, přečetl až následně, nikoli při jejím podpisu, je tato skutečnost právně irelevantní a musí jít tato skutečnost k tíži žalobce, nikoli žalovaného. Žalobce byl v době podpisu Dohody o rozpuštění a vypořádání sdružení podnikatelem, dohodu uzavíral s druhým podnikatelem, takže se nejedná o situaci, kdy by jedna ze smluvních stran byla v postavení osoby, které je nutno poskytnout zvláštní ochranu (jako je tomu například v případě vztahu mezi podnikatelem a spotřebitelem). Pokud pak žalobce v průběhu řízení poukazoval na údajné problémy při společném podnikání žalobce a

žalovaného, tak se opět jedná o irelevantní skutečnosti, které nemají pro posouzení vzájemných nároků žalobce a žalovaného v souvislosti s rozpuštěním sdružení žádný význam. Navíc pokud žalobce nebyl v rámci sdružení spokojen, nic nebránilo žalobci, aby spolupráci s žalovaným ukončil dříve a ze sdružení vystoupil.

Jak bylo uvedeno výše, nároky žalobce v souvislosti s rozpuštěním sdružení byly vypořádány, když žalovaný žalobci vyplatil dohodnutou částku 100.000,- Kč. Na straně žalobce tak nemohlo dojít k bezdůvodnému obohacení dle ust. § 451 odst. 2 a § 454 shora uvedeného občanského zákoníku. Vzhledem ke shora uvedené soud žalobu výrokem I. tohoto rozsahu jako nedůvodnou zamítl.

Výrok II. o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. a žalovaný, který byl ve věci plně úspěšný (když žaloba byla zamítnuta) má právo vůči žalobci na plnou náhradu nákladů řízení. Náklady řízení z odměny za zastoupení žalobce advokátem ve výši 27.420,- Kč (dle ust. § 7 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a to za tři úkony právní služby á 9.140,- Kč, tedy za převzetí a přípravu, vyjádření k žalobě ze dne 26.5.2014 a účast u ústního jednání dne 19.3.2015), ze tří režijních paušálů za úkony advokáta po 300,- Kč, tj. 600,- Kč (za shora uvedené úkony právní služby, a to dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů,) a dále z 21 % DPH z částky 28.320,- Kč, tj. ve výši 34.267,20 Kč (dle ust. § 137 odst. 3 o.s.ř.), když zástupce žalovaného osvědčil, že je plátcem této daně. Celkem se tedy jedná o částku 34.267,20 Kč. Splatnost náhrady nákladů řízení byla stanovena v obecné třídní lhůtě dle ust. § 160 odst. 1 část věty před středníkem o.s.ř., přičemž žalobce je zavázán uhradit náklady řízení k rukám zástupce žalovaného dle ust. § 149 odst. 1 o.s.ř.

Pro úplnost soud dodává, že bylo na rozhodnutí žalobce, zda se v řízení nechá zastoupit advokátem či nikoli. Stejně tak bylo na rozhodnutí žalovaného, zda se v řízení nechá zastoupit advokátem či nikoli. Pokud si žalovaný zástupce v osobě advokáta pro řízení zvolil, nelze mu nepřiznat právo na náhradu nákladů řízení pouze s odůvodněním, že žalobce právníka nemá a žalovaný si také mohl napsat vše sám (jak v rámci závěrečného návrhu uváděl žalobce). Náklady řízení v souvislosti s právním zastoupením žalovaného je pak nutno považovat za účelně vynaložené, a proto byla žalovanému přiznána jejich náhrada.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání ve lhůtě do 15 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení rozsudku, a to k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím Krajského soudu v Plzni.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat svého práva návrhem na soudní výkon rozhodnutí nebo návrhem na exekuci u soudního exekutora.

V Plzni dne 19. března 2015

Mgr. Soňa Vozábalová, v.r.
samosoudkyně

Vypravila:
Miroslava Čtrnáctová